

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **D. P.**
státní příslušnost Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 2. 2019 č.j. OAM-80/LE-BA02-VL11-PS-2019, o
zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

1. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2019 č.j. OAM-80/LE-BA02-VL11-PS-2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 31. 5. 2019. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, kdy žalobce opět požádal o udělení mezinárodní ochrany až po svém zadržení policií a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a po zajištění za účelem realizace tohoto vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.

2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu ze dne 7. 3. 2019. Žalovanému vytýkal, že v předchozím správním řízení porušil ust. § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a zároveň porušil ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný neměl přistoupit k zajištění podle tohoto zákonného ustanovení, jelikož v jeho případě nejsou splněny podmínky pro jeho uplatnění. Žalovaný se podle něj rovněž řádně nevypořádal s možností účinně uplatnit zvláštní opatření. Je pravdou, že se v jeho případě jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu, avšak nikoliv proto, že by se snažil vyhnout správnímu vyhoštění. První řízení o mezinárodní ochraně s ním bylo řádně vedeno a ukončeno dne 16. 12. 2018. Od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018 byl však na Ukrajině vyhlášen výjimečný stav, což žalobce považoval za novou skutečnost a proto dne 26. 12. 2018 jel do Zastávky u Brna, kde si chtěl podruhé požádat o azyl. Žalovaný mohl zvolit mírnější donucovací opatření formou povinnosti žalobce oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam, příp. povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené. Žalovaný tím zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, protože neuvedl důvody, pro které je nelze uplatnit. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019 č.j. OAM-80/LE-BA02-VL11-PS-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázány následující skutečnosti:
 - dne 10. 2. 2019 podal žalobce u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že by chtěl ještě jednou požádat o azyl, protože v prosinci 2018 byl na Ukrajině válečný stav a poté začali ještě více odvádět do armády. K jeho rodičům přišli domů pracovníci vojenské správy a řekli, že jestliže se v nejbližší době nedostaví na vojenskou správu, bude mu hrozit vězení;

Shodu s prvopisem potvrzuje

- dne 8. 2. 2019 vydalo Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí, jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správní vyhoštění. Podle protokolu sepsaného s žalobcem dne 8. 2. 2019 uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2015, aby se vyhnul branné povinnosti a nemusel do války. Je mu známo, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z Evropské unie na dva roky. Podal žádost o azyl, aby se nedostal do války přes Organizaci pro pomoc uprchlíkům, která jej v této věci zastupovala. Je mu známo, že tato žádost o azyl byla zamítnuta. O tom se dozvěděl vloni, avšak ve věci jej zastupovala organizace a neví přesně, jak řízení probíhalo. Cestovní doklad nemá už od roku 2017 či 2018, asi ho ztratil. Nový doklad si nevyřizuje ani nevyřizoval. Žije z prostředků rodičů a tety. Chtěl odjet, až skončí na Ukrajině válka, nevěděl, že má vycestovat. Je si však vědom svého neoprávněného pobytu. Je rozvedený a na Ukrajině má dítě;
- dne 22. 12. 2017 vydalo Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo žalobci správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2018. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 22. 9. 2017 kontrolován hlídkou cizinecké policie, přičemž bylo zjištěno, že nedisponuje platným oprávněním k pobytu nebo platným vízem. S žalobcem byl sepsán protokol o výsledku a bylo zjištěno, že jeho pobyt na území České republiky skončil uplynutím doby pobytu uděleného polského národního víza schengenského typu č. POL9890026 s platností od 31. 5. 2017 do 29. 8. 2017 s dobou k pobytu 91 dnů s počtem vstupu „MULT“. Na území Evropské unie přitom vstoupil dne 4. 6. 2017 a z území již nevycestoval.
- 6. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
- 7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstvem vnitra uložena povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
- 8. Podle odst. 2 téhož ustanovení, může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje

1 nebo § 73 odst. 3, a je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

9. S žalobcem lze souhlasit v tom, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona. Zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince; jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č.j. 9 As 5/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS, Nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. PL ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.). Rozhodnutí o zajištění je tedy vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle výše citovaného ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce v tomto směru zcela správně poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 213/3/EU, podle jejíhož čl. 8 odst. 2 mohou členské státy zajistit žadatele o azyl pouze v případech nutnosti, kdy nelze účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.
10. Žalobce nepopírá, že v jeho případě se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany; není však podle jeho tvrzení pravdou, že tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, neboť před svým zajištěním a umístěním do Zařízení pro zajištění cizinců Balková se snažil podat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna, kam se dne 26. 12. 2018 dostavil. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn 8. 2. 2019 rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPA-58056-23/ČJ-2019-000022-ZZC, přičemž důvodem tohoto zajištění byla skutečnost, že při kontrole dne 7. 2. 2019 bylo zjištěno, že mařil výkon úředního rozhodnutí tím, že nevycestoval ve stanovené lhůtě a od 17. 12. 2018 pobýval opětovně na území České republiky v rozporu s právními předpisy a mařil tak vědomě výkon úředního rozhodnutí. Poté, kdy byl zajištěn a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, podal dne 10. 2. 2019 druhou žádost o mezinárodní ochranu. Tvrzení, že mu nebylo umožněno podruhé podat žádost o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna, kam se dostavil dne 26. 12. 2018, nebylo nijak a ničím prokázáno a krajský soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem žalovaného, že jde o tvrzení nevěrohodné a uváděné pouze účelově. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 12. 2017, jak již bylo shora uvedeno, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dva roky. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2018. V případě žalobce byla tedy druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a v jeho případě existují oprávněné důvody se domnívat, že tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoliv ji žalobce mohl podat dříve poté, kdy bylo ukončeno řízení ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

11. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou použití zvláštních opatření ve smyslu výše citovaného ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu a že tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně uvedl, že nepoužití těchto zvláštních opatření spatřuje v tom, že by propuštěním žalobce ze zařízení byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření, které by mu ve smyslu zákona o azylu uložil. V případě žalobce spatřoval žalovaný neúčinnost těchto zvláštních opatření nejen pro jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky i jemu uložených povinností, ale také zcela účelové jednání za situace, kdy se opakovaně teprve po své zajištění domáhal udělení mezinárodní ochrany a kdy se jeho správní vyhoštění stalo reálným.
12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud přitom neshledal jako důvodné žalobní námitky týkající se porušení ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 odst. 1, 2 zákona o azylu ani námitky týkající se vytýkaných porušení správního řádu.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst.1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 26. března 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce